

33. A NAGY ARATÁS

Jel. 14,14-20.

I. Az embernek Fia

A három angyal üzenete után mindjárt Jézus dicsőséges visszajövele kerül bemutatásra, ahogy a fehér felhőn megjelenik. Ez a sorrendiség arra utal, hogy a hármaskörű angyali üzenet Isten utolsó figyelmeztetése a világhoz. Jézus második dicsőséges visszajövetelének ez a módja előre ki is lett jelölve. Már az eltávozásakor is ezt mondták el az angyalok a tanítványoknak: *„mikor ezeket mondotta, az ő láttukra felemelteték, és felhő fogá el Őt szemeik előtt... akképen jó el, a miképen láttátok őt felmenni a mennybe”* (Csel. 1,9; 11.). De Jézus is beszélt erről: *„És akkor feltetszik az ember Fiának jele az égen. És akkor sír a föld minden nemzetsége, és meglátják az embernek Fiát eljöni az ég felhőiben nagy hatalommal és dicsőséggel”* (Mt. 24,30.). Első adventje alkalmával Kajafásnak is azt ígérte, hogy ember Fiaként láthatja meg Őt az égnél felhőiben: *„Mostantól fogva meglátjátok az embernek Fiát ülni az Istennek hatalmas jobbján, és eljöni az égnél felhőiben”* (Mt. 26,64.).

Ahogy Jézus utalt rá a Kajafásnak mondott kijelentésében, úgy János apostol is ember Fiaként látja az aratás Urát megjelenni az ég felhőiben: *„És látám, és ímé volt egy fehér felhő; és a felhőn ült valaki, hasonló az embernek Fiához, a fején arany korona, és a kezében éles sarló.”* (14. vers). Ez azt jelenti, hogy Krisztus emberi formában tér vissza a földre, mert mindörökké az emberi család tagja lett, örökké a testvérünk marad.

„Krisztusban szorosabban egyesülünk Istennel, mintha sohasem buktunk volna el. Az Üdvözítő, azáltal, hogy természetünket felvette, soha el nem szakítható kötelékekkel kötötte magát az emberiséghez. Az örökkévalóság korszakaira egybeforrt velünk. 'Mert úgy szerette Isten a világot, hogy az egyszülött Fiát adta'. Nemcsak azért adta, hogy bűneinket hordozza, és áldozat gyanánt meghaljon, hanem Isten teljesen az elbukott emberiségnek adta Krisztust. Azzal biztosított bennünket változhatatlan békeszándékáról, hogy egyszülött Fia az emberi család tagjává lett és mindörökké megtartja emberi mivoltát.” (EGW: JÉ 17,1.)

Jézus Krisztus második dicsőséges megjelenése éles ellentétben áll az első advent körülményeivel. János úgy láthatja, hogy a *„fején aranykorona van”* (14. vers). Ez egyrészt arra utal, hogy most már nem egy szegény ácsmester fiaként jön vissza, hanem uralkodóként, királyként. Ugyanakkor a korona a győzelem szimbóluma is. A Sátánnal szemben kialakult küzdelem miatt csak a győzelme tette jogosulttá ennek a koronának a viselését.

János még azt is látja, hogy Jézus *„kezében éles sarló”* (14. vers) van. Jézus itt úgy van bemutatva, mint arató, aki azért jelent meg, hogy elvégezze az aratást. Mint

arató különválasztja a búzát a konkolytól, a tiszta búzát pedig a polyvától. A sarló az elválasztás, vagyis egy ítélet-végrehajtás eszköze. A sarlóval minden növényt levágnak, és fajtája szerint osztályoznak. Így lesz ez Jézus visszajöveletekor is. *„Mikor pedig eljő az embernek Fia az ő dicsőségében, és övele mind a szent angyalok, akkor beül majd az ő dicsőségének királyiszékébe. És elébe gyűjtetnek mind a népek, és elválasztja őket egymástól”* (Mt. 25,31-32.).

II. A kettős aratás

Ebben a látomásban kétféle aratásról is képet kapunk. Először a felhőn ülő ember Fia végzi el az aratást a föld gabonáján, amely már megszáradt. Azután pedig egy másik angyal aratja le a föld szőlőjét, és teszi azt az Isten haragjának borsajtójába. A két részletben történő aratás az ősi palesztinai mezőgazdaság jellegzetessége. Az első aratással a gabona betakarítását végezték el. A második aratással pedig a szőlő és a gyümölcs szüretelése történt meg.

A kettős aratásról való kinyilatkoztatásnak az a rendeltetése, hogy még időben döntésre késztesen minden embert. Nem mindegy, hogy ki által, és mikor lesz elaratva, illetve hová lesz elaratva. Kerülhetsz az Isten tárházába, de kerülhetsz az Isten haragjának borsajtójába is. Most még magad választod meg életed célját, és egyben a következményét is. Ez a döntés örökre megpecsételi minden ember sorsát. Krisztus szeretne mindenkit a jó oldalra állítani addig, amíg tart a kegyelem. A választás azonban a mi kezünkben van.

Földön jártakor egy példázatot mondott el Jézus az aratásról (lásd: Mt. 13,38-39.). Ebben a példázatban *„a szántóföld a világ”, „a jó mag az Isten országának fiai”, „a konkoly pedig a gonosznak fiai”, „az aratás pedig a világ vége”, „az aratók pedig az angyalok”*.

Az érett gabona learatása az igazak összegyűjtésére utaló jelkép, amelyet az angyalok fognak elvégezni, mert ekkor *„elküldi az ő angyalait nagy trombitaszóval, és egybegyűjtik az ő választottait a négy szelek felől, az ég egyik végétől a másik végéig”* (Mt 24,31.). Ezt az eseményt az összes igazak általános feltámadása fogja megelőzni: *„Mert maga az Úr riadóval, arkangyal szózatával és isteni harsonával leszáll az égből: és feltámadnak először akik meghaltak volt a Krisztusban”* (1Thess. 4,16.).

Az igazak azonban egy csodálatos változáson mennek át amikor ez a feltámadás bekövetkezik. Pál apostol azt írja erről, hogy a romlandó test romolhatatlanságot ölt magára, a halandó test halhatatlanságot ölt magára, annak ígéretéért, hogy halál többé nem lesz (1Kor. 15,53.). Később pedig még azt is elmondja, hogy Jézus ekkor *„elváltoztatja a mi nyomorúságos testünket, hogy hasonló legyen az Ő dicsőséges testéhez.”* (Fil. 3,21.).

A jelképes gabonát, vagyis az igazakat, egy különleges esemény által készíti fel Isten erre az aratásra. A Biblia országaiban két esős időszak volt. A korai eső a vetés

idején esett és a csírázást és növekedést segítette elő. A késői eső pedig az aratás előtt hullott, és a termés beérését volt hivatott elősegíteni. Így fogja Isten is kiárasztani népére a „késői esőt” (Jóel 2,23.), ami a Szentlélek mérték nélküli kiáradásában fog beteljesedni, mint ahogy a tanítványok esetében is megtörtént a pünkösdi eseménnyel kapcsolatban.

„Az Úr a természetnek ezeket a jelenségeit használja fel, hogy a Szentlélek munkáját szemléltesse. Először harmat és eső száll, hogy a mag kicsírázzék, majd pedig beérik a termés. Így adja Isten a Szentlelkét, hogy a lelki növekedés folyamatát munkálja fokról-fokra.” (EGW: BT Préd. rész. 501,1. „Imádkozzatok a késői esőért” cím alatt)

„A föld termését beérlelő késői eső azt a kegyelmet szemlélteti, mely felkészíti az egyházat az ember Fiának eljövetelére.” (u.o. 2. bekezdés)

Az igazak aratásának több fázisával ismerkedhetünk meg a Bibliában. Az első fázisban bennünket is fel akar használni Isten. Ez az aratás nem más, mint az evangélium hirdetésére megtért emberek begyűjtése. Erről az aratásról beszélve mondta Jézus: *„Az aratnivaló sok, de a munkás kevés. Kérjétek azért az aratás Urát, hogy küldjön munkásokat az Ő aratásába”* (Mt. 9,37-38.). Máshol pedig ugyanerről az aratásról még azt is mondja: *„Más a vető, más az arató. Én annak az aratására küldelek benneteket, amit nem ti munkáltatok.”* (Jn. 4,37-38.). Az aratásnak ez a része egy folyamatos munkája kell hogy legyen Isten népének.

Az aratás második fázisa pedig a kegyelemidő lezárása előtti időben fog megtörténni. Erről az eseményről úgy szoktunk beszélni, mint a nagy aratás. Erről Jézus azt mondta: *„Mihelyt pedig a gabona arra való, azonnal sarlót ereszt reá, mert az aratás elérkezett”* (Mk. 4,29.). Ebben az aratásban valósítja meg Jézus azt, amiről a jó Pásztor példázatában beszélt: *„Más juhaim is vannak nékem, amelyek nem ebből az akolból valók: azokat is elő kell hoznom, és hallgatnak majd az én szómrá; és léssen egy akol és egy pásztor.”* (Jn. 10,16.). Ez az aratás a „késői eső” kiárasztása és a kegyelemidő lezárása közötti időben fog megtörténni. Ebben az aratásban szintén bennünket akar felhasználni eszközként Jézus.

Az igazak aratásának harmadik fázisa pedig Jézus visszajövetelekor fog megtörténni. Ebben az aratásban már nem az embereket, hanem a mennyi angyalokat használja eszközként Jézus. Munkájuk abban áll, hogy a föld minden tájáról Jézushoz vezetik az összes igazat, és eközben Ő fennt a levegőben gyűjti össze őket.

Az aratásról adott kinyilatkoztatásban egy újabb angyallal ismerkedhetünk meg a tizenötödik versben, akivel kapcsolatban több kérdés is felmerül. Ki ez az angyal? – Jelképes, vagy valóságos? Hol van az a templom, ahonnan jön?

Az a tény, hogy a tizenhetedik versben külön hangsúlyt kap az a meghatározás, miszerint a következő angyal a *„mennyben való templomból”* jön ki, amivel azt akarja jelezni, hogy a tizenötödik vers temploma nem a mennyben lévő templom.

Ebben az időben a földön már nincs olyan templom, ami az istenimádat központja lenne. Ebből adódóan tehát csakis jelképesen lehet érteni a templom szót. A „templom” szó jelképes alkalmazása a Bibliában két esetre érvényes. A hívő ember személy szerint lehet az Isten temploma. *„Nem tudjátok-é, hogy ti Isten temploma vagytok, és az Isten Lelke lakozik bennetek?... Mert az Istennek temploma szent, ezek vagytok ti.”* (1Kor. 3,16-17.). Isten népe azonban egyetemesen is lehet az Isten temploma. *„Ti magatok is mint élő kövek épüljétek fel lelki házzá”* (1Pét. 2,5.). Az Isten ítéletét végrehajtó angyalok azt a parancsot kapják, hogy: *„azokhoz a férfiakhoz, akiken a jegy van, ne közelítsetek, és az én templomomon kezdjétek el. Elkezdék azért a vén férfiakon, akik a ház előtt valának”* (Ezék. 9,6.).

Ezek a meghatározások az Isten jelenlétének függvényei. Ebből viszont arra lehet következtetni, hogy amennyiben a templom jelképes megnevezés, akként ez az angyal is jelképes, miként az előző három üzenetet hirdető angyal is. Ebben az esetben is az Isten földi követeit jelképezi, vagyis Isten hűséges gyermekeit. Egy példázat által már Jézus is utalt arra, hogy az övéi ebben az időben Hozzá kiáltanak majd szabadításért. *„Hát az Isten nem áll-é bosszút az ő választottaiért, kik ő hozzá kiáltanak éjjel és nappal”* (Lk. 18,7.).

Ez a próféciai szakasz egy nagyon fontos kijelentést tesz arra vonatkozóan, hogy mitől függ Jézus Krisztus dicsőséges visszajövele. *„mert a földnek aratnivalója megszáradt.”* (15. vers). Ez a kijelentés két dolgot is jelez felénk: Az a tény, hogy az aratnivaló megszáradt, arra utal, hogy a késői eső kiárasztása után még bizonyos időnek kell eltelnie, hogy megszáradhasson az aratnivaló. A gabona életében egy természetes folyamat ez a megszáradás. Akkor következik be, amikor beérett az aratásra. Jelképesen azt fejezi ki, hogy úgy a jó magnak, mint a konkolynak éretté kell lennie a saját sorsára akkor, amikor megjelenik Jézus az ég felhőiben. Jézus tehát nemcsak az igazak begyűjtésére jön vissza, hanem egy általános aratásra. *„Bocsátá azért... az Ő sarlóját a földre; és learattaték a föld.”* (16. vers).

III. Isten haragjának borsajtója

A második aratás nem kiegészítése vagy folytatása az előzőnek, hiszen az egy teljesen befejezett munkát hagyott maga után. *„Bocsátá azért, aki a felhőn ül az ő sarlóját a földre; és learattaték a föld.”* (16. vers). A következő angyal aratása teljesen független az előzőtől, és időben is egy jóval későbbi esemény. A bemutatásban több dolog is utal arra, hogy itt az ezer év utáni eseményekről van szó. Az angyal megjelenése, *„akinek hatalma van a tűzön”* (18. vers), a végső ítéletre, a tűznek távára utal, amiben a második halál, a végső és teljes megsemmisülés következik be. A *„haragjának pohara”* pedig, mint jelkép, minőségileg nagyon különbözik a *„haragjának sajtója”* (prés) megjelöléstől. Isten haragjának ez az ítélete a városon kívül történik. A hét csapás a nagy várost – Babilont – sújtja. A jelen ítélet viszont megkímél egy várost, mivel a falain kívül megy végbe az ítélet végrehajtása. Ez a város pedig csak az új Jeruzsálem lehet, aminek falain kívül teljesedik be a tűz általi ítélet: *„ha valaki nem találta meg beírva*

az élet könyvében, a tűznek távába vetteték... Ez a második halál, a tűznek tava” (20,15; 14.).

Ez az esemény akkor fog megtörténni, amikor az igazak az ezer év eltelte után visszajönnek a Földre. Az Isten által készített csodálatos város – az új Jeruzsálem –, leszáll a Földre, hogy az egész világegyetem központjává legyen. Ekkor támadnak fel mind a gonoszok, akik Sátán biztatására el akarják foglalni a szentek városát. Istentől azonban tűz száll alá, amely megsemmisíti a gonoszokat az egész földön. Erre az eseményre utal az, hogy egy olyan angyal is részt vesz az aratásban, „*akinek hatalma van a tűzön*”. Istennek ez az ítélete a gonoszok teljes és végső megsemmisítését fogja eredményezni. Mivel ez az angyal, akinek hatalma van a tűzön „*az oltártól*” (18. vers) jön ki, ezért Ő nem lehet más, mint Jézus, aki ezen események bekövetkezése előtt a főpapi szolgálatát végezte a mennyi templomban.